

Shakespeare a la fresca

Shakespeare escrivia per ser representat a cel obert. Com ho feien els grecs. Eren teatres per a grans públics on s'exposaven i es discutien les grans qüestions de fons de la humanitat. També per entretenir, és clar, però no només per entretenir. Massa sovint s'ha cregut que, per a Shakespeare, com que deixa parlar i autojustificar-se a tothom (fins al pitjors, com Iago o Macbeth), el bé i el mal devien ser-li indiferents. Com si s'ho mirés des de fora, sense immutar-se. No és així en absolut. Si els deixa expressar-se és perquè, com a bon humanista, creu en la llibertat; encara que aquesta llibertat pugui sovint comportar desastres. A les seves obres hi cap tot: des dels perills i dolors entorn del poder, de les relacions humanes, de la família, dels caràcters personals... fins a la comicitat, la diversió en estat pur, els somnis i els disbarats inherents a la nostra condició. Tot un món exposat perquè fermenti, com ho fa el llevat, en la societat. Com de fet ha succeït: malgrat escriure en una llengua molt minoritària i haver passat per tota mena de malentesos i de censures, ha acabat impregnant-nos a tots. Som el que som, parlem com parlem i somniem el que somniem, en bona mesura gràcies a ell. I les Lectures a la Fresca santcugatzenques són les seves hereves per línia directa.

Josep Maria Jaumà

escriptor, professor emèrit de la UAB especialista en l'obra de Shakespeare